

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	6423203022
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6423203022.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mesto Banská Štiavnica, so sídlom Banská Štiavnica, Radničné námestie 1, IČO: 00 320 501, zastúpený právnym zástupcom: JUDr. František Vavráč, advokát so sídlom Banská Bystrica, Horná 51, proti žalovanej: H. Z. Y., narodená XX. G. XXXX, U. Š. Q. Y. W. XX/X, o zaplatenie 2.675 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 23C/84/2023, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júna 2024 sp. zn. 17Co/56/2024-94 o odmietnutí odporu, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 14. marca 2024 v I. výroku odmietol podanie žalovanej vo veci samej - odpor proti platobnému rozkazu súdu prvej inštancie č.k. 23C/84/2023-22 zo dňa 18. decembra 2023, došlý na súd prvej inštancie dňa 05. februára 2024 ako podaný oneskorene v zmysle § 267 ods. 2 písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj „CSP“). V II výroku žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetný platobný rozkaz obsahoval poučenie o tom, že voči nemu je možné podať odpor v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, ktorý platobný rozkaz vydal a že súd odmietne odpor, ktorý bude podaný oneskorene. Platobný rozkaz bol žalovanej doručený do vlastných rúk dňa 05. januára 2024. V posledný deň 15-dňovej lehoty na podanie odporu (pondelok 22. januára 2024) síce bolo zo strany žalovanej súdu prvej inštancie doručené podanie vo veci samej - odpor proti predmetnému platobnému rozkazu, toto podanie však bolo urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu, preto s poukazom na ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP na to, aby bolo možné naň prihliadať a bolo teda spôsobilé vyvolať právne účinky s jeho podaním spojené (zrušenie platobného rozkazu), bolo nutné jeho doplnenie v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu doručiť súdu v 10-dňovej hmotnoprávnej lehote, čo sa však nestalo, nakoľko predmetné podanie bolo doručené v listinnej podobe dňa 05. februára 2024, pričom posledným dňom na doručenie doplnenia podania bol štvrtok 01. februára 2024. 10-dňovú lehotu určenú

ust. § 125 ods. 2 CSP na doplnenie podania vo veci samej považoval súd prvej inštancie za hmotnoprávnu s odkazom na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/199/2022 zo dňa 30. novembra 2022 a sp. zn. 7Cdo/261/2021 zo dňa 31. marca 2022. Uviedol, že zákonnú hmotnoprávnu lehotu, ktorej márne uplynutie má za následok stratu práva, nie je možné prerušiť, ani odpustiť jej zmeškanie. Pre jej zachovanie pritom nestačí, ak sa podanie posledný deň lehoty odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť, napr. poštovému podniku, ale je nevyhnutné v tejto lehote adresátovi aj podanie reálne doručiť, t.j. musí sa reálne pred uplynutím hmotnoprávnej lehoty nachádzať na súde, ktorému je adresované. Listinné podanie doručené súdu prvej inštancie až dňa 05. februára 2024 preto nemohlo vyvolať účinky včasne doplneného podania vo veci samej, preto sa na podanie došlé dňa 22. januára 2024 v zmysle § 125 ods. 2 CSP neprihliada. Samotné listinné podanie vo veci samej došlé na súd prvej inštancie dňa 05. februára 2024 síce tiež bolo možné považovať za odpor proti platobnému rozkazu, toto však bolo podané na poštovú prepravu až dňa 01. februára 2024, teda po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty na podanie odporu, čiže oneskorene. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že odpor žalovanej zo dňa 20. januára 2024 odmietol ako podaný oneskorene.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 27. júna 2024 sp. zn. 17Co/56/2024-94: I uznesenie súdu prvej inštancie v I. výroku o odmietnutí odporu žalovanej potvrdil, II. uznesenie súdu prvej inštancie v II. výroku o nároku strán sporu na náhradu trov prvoinštančného konania zrušil, III. žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej nepriznal. Zdôraznil, že v tomto konaní sa odvolací súd zaoberal iba tým, či bol odpor podaný včas a či žalovaná požiadala o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a jeho záverom, keď rozhodol v spore podľa § 267 ods. 2 písm. a) CSP a § 125 ods. 1 a 2 CSP. Uviedol, že pokiaľ ide o námietku žalovanej, že priamo podaním odporu na poštovú prepravu dňa 01. februára 2024 vyjadrila žiadosť na odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie, že podanie vo veci samej urobené v listinnej podobe je (rovnako ako podanie vo veci samej doručené na súd prvej inštancie elektronicky (e-mailom) bez autorizácie dňa 22. januára 2024), datované dňom 20. januára 2024, svojím obsahom, znením je identické s podaním vo veci samej s odporom proti platobnému rozkazu doručeným súdu prvej inštancie e-mailom, t.j. elektronicky bez autorizácie dňa 22. januára 2024. Podanie vo veci samej - odpor proti platobnému rozkazu doručený súdu prvej inštancie elektronicky bez autorizácie dňa 22. januára 2024 podľa jeho obsahu neobsahuje návrh, resp. žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu, a je podľa obsahu odporom obsahujúcim argumentáciu, pre ktorú sa žalobkyňa domnieva, že žalobcovi nepatrí ním žalobou uplatnené a platobným rozkazom priznané právo. Podľa odvolacieho súdu toto podanie zároveň ani nemohlo obsahovať návrh na odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie, pretože bolo podané v zákonnej 15-dňovej lehote na podanie odporu. Odpor v elektronickej podobe bez autorizácie nebol podaný po lehote, a preto ani nebol dôvod žiadať o odpustenie jej zmeškania. Súd prvej inštancie ani v napadnutom uznesení nekonštatoval, že by toto podanie nebolo podané v zákonnej 15-dňovej lehote na podanie odporu, správne len uviedol, že nakoniec naň nemohol prihliadnuť, pretože doplnenie tohto podania mu nebolo doručené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v zákonnej 10-dňovej lehote v zmysle § 125 ods. 2 CSP. Logicky teda ani doplnenie tohto podania v listinnej podobe identického znenia podané na poštovú prepravu dňa 01. februára 2024 a došlé na súd prvej inštancie dňa 05. februára 2024 nemohlo obsahovať návrh na odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 122 CSP. Napokon samotná žalovaná sprievodným listom datovaným dňom 01. februára 2024 potvrdila, že odpor proti platobnému rozkazu v listinnej podobe je len doplnením podania vo veci samej v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu v zmysle § 125 ods. 2 CSP (viď č.l. 53 spisu).

Ani pri vyhodnotení podania vo veci samej - odporu proti platobnému rozkazu podaného v listinnej podobe na poštovú prepravu dňa 01. februára 2024 a došlého na súd prvej inštancie dňa 05. februára 2024 ako samostatného podania vo veci samej, čo aj súd prvej inštancie učinil, toto podanie svojím znením identické s podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22. januára 2024 v elektronickej podobe bez autorizácie, nemožno považovať za návrh na odpustenie zmeškania lehoty, pretože v jeho texte sa žiaden návrh na odpustenie zmeškania lehoty, ani uvádzanie ospravedlniteľného dôvodu, pre ktorý k zmeškaniu lehoty na podanie odporu došlo, nenachádza. Podanie samotného odporu na poštovú prepravu dňa 01. februára 2024 nemožno považovať za návrh na odpustenie zmeškania lehoty, pretože takýto návrh v zmysle § 122 CSP musí vyplývať z obsahu podania, musí s ním byť spojený zmeškaný

úkon, nestačí teda len samotné podanie zmeškaného úkonu. Predvolanie na kúpeľný pobyt by mohlo byť len dôkazom preukazujúcim ospravedlniteľný dôvod uvedený v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, avšak muselo by byť pripojené k samotnému zmeškanému úkonu - odporu, a nie až k odvolaniu proti uzneseniu o odmietnutí odporu.

Z uvedeného dôvodu uznesenie prvostupňového súdu v prvom výroku o odmietnutí odporu ako oneskorene podaného potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

Odvolací súd ako výrok závislý v zmysle § 379 písm. a) CSP preskúmal aj II. výrok napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a tento zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, nakoľko daný výrok nie je svojou povahou rozhodnutím vo veci samej a dôvody, pre ktoré bol vydaný neexistovali. (bod 9. rozhodnutia odvolacieho súdu).

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho I. výroku podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. d) CSP, teda, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo. Dovolateľka uviedla, že odvolací súd pritom neprihliadol na argumentáciu žalovanej obsiahnutú v jej vyjadrení zo dňa 26. marca 2024, v ktorom namietala, že podstatná časť nároku žalobcu priznaného platobným rozkazom bola už predmetom skôr začatého konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9C/54/2022, v ktorom bol žalobcovi v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/90/2023 zo dňa 17. októbra 2023 nárok na úhradu nájmu z totožnej nájomnej zmluvy za čiastočne totožné obdobie september 2019 až august 2022 právoplatne priznaný.

Podľa dovolateľky sa prvostupňový, ako aj odvolací súd nesplnením procesných podmienok v Uznesení OS, resp. v Uznesení KS, vôbec nezaoberali, a odmietnutie ako odporu žalovaného, tak aj odvolania žalovaného, odôvodnili iba a výlučne oneskoreným podaním odporu voči platobnému rozkazu. Ani v jednom uznesení sa preto neuvádza právny názor prvostupňového alebo odvolacieho súdu vo vzťahu k tejto vade konania.

Dovolateľka navrhla rozhodnutie krajského súdu ako aj okresného súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu ho žiadal ako nedôvodné odmietnuť a priznať náhradu trov konania. Uviedol, že predmetom rozhodovania prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu bolo procesné rozhodnutie o odmietnutí odporu žalovanej ako oneskorene podaného opravného prostriedku a nie samotný platobný rozkaz. Z tohto pohľadu sa potom javí dovolanie žalovanej ako zmätočné a nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a) alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením ust. § 420 písm. d) CSP treba chápať taký postup súdu ak v prejednávanej veci (čo nie je tento prípad) sa už prv právoplatne rozhodlo, resp. prv začalo konanie vo veci samej.

10. V danom prípade však nie je predmetom dovolacieho prieskumu rozhodovanie o zaplatení sumy priznanej právoplatným platobným rozkazom, ale oneskorene podaný odpor žalovanej ako prostriedok procesnej obrany. Žalovaná však svoje zákonné oprávnenie podať voči platobnému rozkazu odpor riadne a včas nevyužila, nakoľko odpor podala po uplynutí zákonnej lehoty a zároveň nepožiadala o odpustenie zmeškania lehoty zákonom predpísaným spôsobom. Žalovaná si teda sama svojím konaním zaviniла, že na ňou podaný odpor nemohol súd prihliadnuť a jej podanie muselo byť odmietnuté ako oneskorene podané.

11. V danej veci z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že prvostupňový súd uznesením z 9. januára 2023 v I. výroku odmietol podanie žalovanej vo veci samej - odpor proti platobnému rozkazu súdu prvej inštancie č.k. 23C/84/2023-22 zo dňa 18. decembra 2023, nakoľko tento prišiel na prvostupňový súd dňa 05. februára 2024, nakoľko platobný rozkaz bol žalovanej doručený do vlastných rúk dňa 05. januára 2024, pričom bola riadne poučená o tom, že voči nemu je možné podať odpor v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, ktorý platobný rozkaz vydal a že súd odmietne odpor, ktorý bude podaný oneskorene. V posledný deň 15-dňovej lehoty na podanie odporu (pondelok 22. januára 2024) síce bol odpor proti predmetnému platobnému rozkazu podaný, tento však bol urobený v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu a súd naň podľa § 125 ods. 1 a 2 CSP mohol prihliadať iba vtedy ak by bol v 10-dňovej hmotnoprávnej lehote doplnený podpisom, čo sa však nestalo, nakoľko predmetné podanie bolo doručené v listinnej podobe dňa 05. februára 2024, pričom posledným dňom na doručenie doplnenia podania bol štvrtok 01. februára 2024. Listinné podanie doručené súdu prvej inštancie až dňa 05. februára 2024 preto nemohlo vyvolať účinky včasne doplneného podania vo veci samej, preto na podanie došlé dňa 22. januára 2024 v zmysle § 125 ods. 2 CSP prvostupňový súd správne neprihliadal.

12. Z obsahu dovolania žalovanej vyplýva, že dovolateľka zopakovala svoje odvolacie námietky, keď sa nestotožnila s názorom súdu prvej inštancie (ako aj súdu odvolacieho) ohľadom aplikácie ust. § 273 CSP, keď podľa jej názoru aj napriek splneniu formálnych podmienok pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie podľa § 273 CSP bol súd povinný zvážiť, či s ohľadom na procesnú situáciu je kontumačný prostriedok vhodným nástrojom na dosiahnutie účelu konania. Odvolací súd sa v odôvodnení zároveň nezaoberal námietkami ohľadne vád žaloby.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie pred súdmi nižšej inštancie netrpí vadou konania v zmysle § 420 písm. d) CSP, preto dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

14. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.